

*Лица в шушони,
който я съзре,
тръгва да я гони,
докато се спре*“³.

*Същото пише в спомените си за Лилив и Владимир Полянов.*⁴

С течение на годините се е укрепвало чувство на уважение между двамата, всеки е ценял таланта у другия и неслучайно през 1939 г. в Белград, на изложба на българската книга, Багряна говори за редица български творци, между които и за Н. Лилиев. Но двамата са имали не само талант, а и гражданска доблест и смелост, защото заедно с още 19 български писатели те подписват Изложението в защита и спасяване на евреите.⁵

През 1945 г. Багряна е удостоена с висока литературна награда. По този повод Петко Тихолов разговаря с Николай Лилиев и писателят споделя: *„Има един портрет от Дечко Узунов на Багряна. От този портрет след време може да излезне от паметта ви всяка подробност, но вие никога няма да забравите онази устременост на погледа към неизвестността, в който сякаш е заключен целият вътрешен свят на поета. В този поглед има всичко – и вик за освобождение, и жажда за пътуване, и разочарование, и възторг, и преживяна дълбока скръб, и надежда за нови завоевания – за подвиг и любов. Същото впечатление имате, когато затворите тия три книги стихове: „Вечната и святата“, „Звезда на моряка“, „Сърце човешко“, в които наистина се усмихва и „изкушението на далечността“, и постигнато щастие да почувстваш скръбта си като ненужно бреме, което те е придружило до най-високия връх на самотността, откъдето би искал да я запокитиш или разтопиш в „опиянението в простора“. Тия три книги стихове са не само богатство на поетката, а изобицо богатство на българската поезия.*“⁶

По повод стиховете от „Вечната и святата“ поетът каз-